

BÍLÍ BARONI

Jiří Kučera

Ilustrace
Petr Urban

BÍLÉ PLÁŠTĚ V ZAJETÍ ZELENÝCH MOZKŮ

Bílí baroni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jiří Kučera

Bílí baroni – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JIŘÍ KUČERA

BÍLÍ BARONI

BÍLÉ PLÁŠTĚ V ZAJETÍ ZELENÝCH MOZKŮ

ILUSTRACE PETR URBAN

BÍLÍ BARONI

Jiří Kučera

Ilustrace
Petr Urban

BÍLÉ PLÁŠTĚ V ZAJETÍ ZELENÝCH MOZKŮ

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2011, 2019

© Jiří Kučera, 2011, 2019

Ilustrace © Petr Urban, 2011, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-311-5

ISBN e-knihy 978-80-7597-354-2 (1. zveřejnění, 2019)

Náš maturitní ročník vyslídil major Koudelka – verbíř z Okresní vojenské správy, lovící do sítí slibů naivní duše jako vodník, kterému byl vzezřením trochu podobný. Mrknul jsem, zda mu ze šosu nekape voda – nekapala, ale pro jistotu jsem řekl holkám, aby si od něj nebraly pentličky. Holky se chichotaly a špitaly – co by se stalo, kdyby si od něj pentli vzaly?

„Když vezmeš, musíš dát. A chcete dát Koudelkovi? Nechcete! Stejně má jen zelený pentle, nastříhaný ze starejch vojenskejch fuseklí.“

„Chlapci,“ mlel major jako robot, „vojna se o vás postará a dostanete služební byt.“

Kvartýr byl lákadlo, protože se na něj čekalo spoustu let. Mnohé manželství skončilo domácí zabíjačkou kafrající tchyně, která v jednom kuse nasírala, až to zeťák nevydržel a zaťal jí sekáček do hlavy po dolní čelist.

„Budete dostávat reluty, odlučné a cestáky,“ vypočítával major další požitky. „Podíváte se po celém socialistickém táboře, a někdy i na Kubu,“ mával nám před nosem výhodami jako oslovi mrkví.

Mluvil a mluvil, řekl hodně, a ještě víc zamlčel. Oči pod vypelichaným obočím nás hypnotizovaly jako oči hada Kaa, když mistrně předváděl starou hru zvanou chytání na vějičku.

Uvažoval jsem o vojenské medicíně, protože na úplatek pro přijímací komisi na civilní lékařské fakultě jsme neměli prachy a na vojenské v Hradci nám slíbil tlačenkou operetní major v záloze, připomínající sňatkového podvodníka. Tátova teta Irena si ho nabrnkla na starý kolena v lázních a přestěhovala se za ním do Hradce, neboť ji přesvědčil, že život s ním bude jeden velký ples v opeře.

Maturu jsem udělal slušně, až na matiku, s níž jsem byl odjakživa na štíru, a nebýt kamaráda, který mi za moje slohy s matikou pomáhal, byl bych nejspíš v řiti, respektive v učení na obráběče nebo mechanizátora čehosi. Z matiky jsem si vytáhnul rovnici kružnice, což je údajně nejlehčí věc. U mne to však bylo fuk, protože kdybych si vytáhl výpočet dráhy družice ovlivněné štekající Lajkou, vyšlo by to nastejno. Stál jsem u tabule a blekotal: „Rovnice kružnice, rovnice kružnice.“ Když jsem to řekl poosmé, konstatovala komise, že to bohatě stačilo, aby si všichni členové zapamatovali mou otázku z matiky až do smrti, a že děkují.

Po předání maturitních vysvědčení si mne a ještě jednu holku nechal zavolat ředitel gymplu.

„Sedněte si, Evo a Michale,“ vyzval nás. Za ním visel na zdi obraz Husáka, který civěl jako švidravá sova.

„Studenti,“ spustil, „každoročně musíme doporučit dva z vás na kandidáty strany.“ Mluvil neosobním hlasem, jako by se chtěl distancovat od obsahu vět. „Vzhledem k vašim výsledkům i ostatním předpokladům jsme vybrali vás.“

MUSÍŠ BÝT SOUDRUH... STRANA SI
PŘEJE, ABYS OPEROVAL JAK SOUSTRUH!

Asi jsem měl být hrdý, ale byla to jen další informace, kterou jsme přijímali automaticky: „Stanete se pionýry, vstoupíte do SSM!“ Já jsem necítil nic.

„Nech odpadne, čo je v strane oportunistické, nech odpadne, čo je kolísavé, a nech zostane, čo je pevné a čo chce naďalej budovať rozvinutú socialistickú spoločnosť,“ slyšel jsem v duchu evergreen mezi Husákovými proslovy. Kdybys jen Gustáve věděl, jak je mi to volný!

V mém případě byly nejspíš „ostatní podmínky“ splněny tím, že táta byl nejlepším pracovníkem ve strojírenství. Jeho zasklená fotka zírала na lidi u vstupu do fabriky – jako důsledek nikoliv jeho angažovanosti, nýbrž skutečnosti, že byl makáč a rád si vydělal. Vyfotili ho u soustruhu s vlasy druhdy uličnický padajícími do čela vyčesanými do povinného budovatelského kohouta. Vyretušovali mu vrásky a přinutili k nepřírozenému úsměvu, takže vypadal jako chovanec Jedličkova ústavu s Downovým syndromem, který jde v tupé na maškarní ples za soustružníka. Opilci z dílny si ho dobírali a on jim žoviálně říkal: „Jděte do prdele, volové!“ Ale dělalo mu to dobře. Doma měl diplom v rudém pouzdru, podepsaný předsedou vlády Štrougalem. „Teď by se kluk měl na vojenskou medicínu dostat i bez protekce! Co, mámo?!“

Matka dělala ředitelku školy, takže byla víc na schůzích než doma. Když se vracela, říkala, že tenhle socialistickej bordel už nemůže dlouho vydržet – ale to říkala, co pamatuju. Pak se s tátou zavřeli v obýváku s flaškou, ale mluvili nahlas, takže jsem stejně slyšel: „Je to jako v padesátech letech..., Rusáci..., prověrky.“ Nic mi to neříkalo – kromě Rusáků, který bylo třeba každoročně vyklepnout v hokeji. Zajímaly mne spíš erekce, spojené s dlouhý-

ma nohama Vladky Musilové, která si za rohem občas upravovala podvazkový pás.

Ředitelovo odkašlání mne vrátilo do reality: „Proberte to doma, ale neváhejte. Jdete na výběrové školy a členství ve straně vám pomůže se tam dostat. Eventuelní odmítnutí se však samozřejmě objeví ve vašem posudku, což, ehm, sehraje rovněž svou roli.“ S těmi slovy nám podal červené desky a se zjevnou úlevou nás propustil.

„Byl bys blbej, kdybys to odmítnul, když ti to helfne u přijímaček. Víš, co je v partaji takovejch?“ uzavřela matka náš krátký konsensuální rozhovor na téma členství v KSČ. Byla to pravda. Chtěl jsem se stát lékařem tak moc, že bych se dal i k Němcům, kdyby to bylo třeba. Řezníci a pumpaři měli na úplatek, aby dostali své ratolesti na medicínu. Můj otec měl sice diplom od předsedy vlády, ale prachy ne, tak co mi zbývalo?

Při přijímačkách jsme bydleli ve Vrbenského kasárnách – studených barácích z dob Marie Terezie. Na každou cimru nás nacpali deset; taky to spaní podle toho vypadalo. Navíc nás kousaly vojenské deky a rušilo chrápání z deseti nosohltanů.

„Tady musí být zima jak v řiti i v létě,“ řekl po brněnsku kluk, ze kterého se později vyklubal Muxín.

Po snídani (já jsem nejedl nic, trémou jsem zvracel) jsme odešli ve vojenském tvaru jako paka na fakultu napsat testy. Fyzika byla vyložený provar. Odpoledne proběhly pohovory u komise složené z plukovníků, kteří se ptali na všechno možné, u mne je však

k mému překvapení zajímalo hlavně moje kandidátství ke straně. Zvlášť se o ně zajímal rtuťovitý človíček s velkýma ušima, přes které mu prosvítalo slunce a vykreslovalo žilní síť, zatímco obličej tonul v přítmí, takže jeho hlava vypadala jako tlustý netopýr s malými růžovými křídly.

„Ve tvém posudku, soudruhu, čtu, žeš byl v roce šedesát devět jediným členem Pionýra ve městě. Můžeš to vysvětlit?“

Jasně že jsem to mohl vysvětlit! Když jsem chtěl do Junáka, tak matka řekla, že bůhví jak to všechno dopadne a jednou bych toho mohl litovat. A protože mi bylo deset, tak jsem poslechnul, protože kdyby ne, tak od táty dostanu facku jako vrata a bylo by po ptákách.

„No víte soudruhu podplukovníku...“, spustil jsem.

Podplukas po mně šlehnul pohledem a řekl, že komunisté si mezi sebou tykají.

„No tak, soudruh Kunc, jak to bylo?“ Klasika – soudruh Kunc – nominativ militaris mne poprvé v životě zatahal za uši a potom vždycky, když jej někdo použil – a že na vojně je zrovna tohle prznění mateřštiny úředním jazykem.

„Je to jednoduché,“ navázal jsem, „všichni v té době z Pionýra vystoupili a já jsem... vyčkal.“

Mužík o mé odpovědi usilovně dumal.

Po teoretické části se nálada uvolnila. Někteří šli do kasáren na oběd a někteří na pivo, přestože nás druhý den čekaly fyzické testy. Já šel do hospody Na Hradě, kde točili plzeň, které jsem do večera vyzobnul dobrých deset kousků. S ohledem na zítřejší fyzické prověrky se čekalo, že na večerku budeme všichni v kasárnách. Mně bylo ovšem proti srsti, aby mi někdo něco

diktoval, takže jsem pokračoval do Orient baru, kde jsem dal láhev stoličné, abych měl zítra sílu na sprint. I když upřímně – když jsem si vybavil dopolední rozhovor s politrukem, něco mi říkalo, že to bude dobré, i kdybych zítra spadnul z lana jako hruška. Při pozdním návratu mne civilní strážný začal buzerovat, že je dávno po večerce – což ve tři ráno bezesporu bylo. Pochválil jsem ho, že je bystrý penzista, a vymočil jsem se mu zezadu na vrátnici.

Než jsem se na cimře dostrachal k vypínači, dvakrát jsem upadl přes něčí boty a kopnul do židle, která se s lomozem převrátila na uhlák, kde vesele zařinčel pohrabáč. Když jsem rozsvítil, začali mi všichni sprostě nadávat, jako by se nechtěli přátelit, přestože jsem jim nabízel zapařené vepřové řízky z domova. Následně jsem chodil od jednoho spáče k druhému a snažil se je získat na tah nočním Hradcem, neboť noc byla ještě mladá. Protože se nikdo nechtěl přidat, nemaje dobrodružného ducha, usnul jsem nakonec oblečený na kavalci.

Na lano jsme kupodivu vyšplhali oba slušně – já i opice, co mi seděla za krkem. Dole jsem dýchnul na proplešlého atleta v obtažených teplákách s nechutně vyrýsovanými genitáliemi (což je univerzální tělocvikářské poznávací znamení), který to řídil. Později jsme se s tělovýchovným náčelníkem Fleisigem opakovaně názorově střetli, než pochopil, že jsem šel do Hradce kvůli lékařskému diplomu, a ne kvůli výmykům.

Tvářil se znechuceně a divil se, že se držím na nohou. V duchu jsem mu dal za pravdu, protože vzhledem k tomu, kolik jsem toho večer vypil, to bylo skutečně obdivuhodné. Ostatní disciplíny byly strašlivé. Při běhu jsem pozvracel šlachovitou nohu jednomu

sportovci, který bral fyzické testy vážně a již potřetí mne na oválu předbíhal se zarputilým výrazem ve vytrvaleckém obličejí, a hned nato jsem se se zachroptěním hodným posla od Thermopyl zhroutil mimo dráhu. Zde jsem se válel jako hnusný brouk na zádech, hrabal jsem nožkama a lapal po dechu ve snaze popadnout dech a udržet stolicí.

*

Vyhlížel jsem listonošku (určitě myslela, že po ní jedu), až jsem se dočkal! Křídový papír s hlavičkou VLVDÚ JEP; náčelník genmjr. prof. Jaroslav Vaňásek, CSc., Vám oznamuje, že jste byl přijat ke studiu. Hlásit se budete čtrnáctého srpna dopoledne ve Vrbenského kasárnách. Hotovo! Šmytec!

„Kuncík má vystaráno,“ rejpnul si kámoš z gymplu Vráťa Tumpach, zvaný Tumba, když jsme zapíjeli moje přijetí. „Matička vojna se o něj postará – menáž třikrát denně a fasuje se prej i hajzl-papír. Hele vole, fasuje se eště tabák a rum jako za císaře pána? A co šprcky?“

„Co já vim? Byl jsem tam dva dny na přijímačkách a z toho jsem byl druhou půlku prdlej. Ale asi jo. První dva roky kroutíme základní službu a základáci přece fasujou všechno, ne?“

„Ty vole,“ heknul Andrej, „dva roky základní služba, a medicína k tomu. To je kurva škola pro supermany, nebo co?“

„A budete mít výcvik, ne?“ navázal Tumba a zašklebil se, zachrchlal, podrbal se na koulích a tentokrát ještě labužnický očichal prstíky, protože jen takhle dokázal uvolnit neurotické napětí, které se v lidech s Touretovým syndromem hromadí.

„Jestli tuhle tvoji spartakiádní sestavu dneska uvidím ještě jednou, tak se pobleju,“ řekl jsem Tumbovi. „Jasně, že tam bude výcvik, ale lehkej, aby se neřeklo. Abysme si nevobouvali kanady obráceně a nenosili čepici štítkem dozadu. Jinak pohodka: přednášky, hospůdky a prsatý Hradečáčky, který se budou třást na nadržený ztepilý vojáky,“ pokračoval jsem rozšafně v líčení svých představ. „Ježto s náma budou chodit do ročníku civilové, tak tam bude čtvrtina holek s krásnejma kozičkama a za odznáček každá vojáčkovi dá! Hošové, dejte na mě – život vojenskej, život veselej.“ Na tuhle řeč jsem si měl později v životě ještě mockrát vzpomenout.

„No právě že počítat neumíš, vole, ale přejeme ti, abys občas smočil kladélko, ale ne s medičkama, protože doktorky jsou zubatý, brejlatý a namyšlený jako svině,“ zakončil Tumba. Pak ztišil hlas: „Člověče, v uličním výboru KSČ chtěli, abych se dal taky k nim.“

„Tak to vem, protože pokud to v týhle zemi chceme někam dotáhnout, tak tam musíme všichni – jako na krchov.“

„Tak nějak,“ připustil Tumba. „Ale má to háček. Voni si člověka proklepnou do pátýho kolena,“ řekl zasmušile, „a přitom zjistili, že děda padl u Stalingradu.“

„Sem nevěděl, že máš ruský předky,“ podotknul jsem.

„Hovno ruský, dědek sloužil ve wehrmachtu.“

Rozchechtal jsem se. „Tak to můžeš bejt rád, že tě na to ČVUT vzali, taky bys mohl mejt vozejky na šachtě.“

Ploužil jsem se k domovu, když se ozvalo: „Ahoj, Michale, kde se tu bereš?“

Chvíli mi trvalo, než z chlastu vyplavalo jméno Karly, spolužačky z hudebky. Tmavé, kudrnaté vlasy, brýle, pod nimi vodové

oči. Ty to holka taky nemáš jednoduchý, blesklo mi hlavou. Ani nevím, proč jsem zatraceně souhlasil, že s ní půjdu do kina.

Ráno jsem si otevřel pivo a zapálil spartu – rychlá snídane, kterou nemusíš vařit. Den jsem proflákal.

Sedačky v kině byly nepohodlné. Vzepřel jsem se rukama, abych nesjížděl, a náhodou jsem se dotknul Karliny ruky. Chytila se mě upocenou dlaničkou jako vystrašená opička. Prsty jsem měl jako ve ždímačce, a když jsem se na ně později podíval, měl jsem na nich varhánky, jako bych vylezl z moře. Vezl jsem Karlu domů a vážně jsem neměl v úmyslu dát jí ani pusku na tvář, ale nakonec to dopadlo tak, že jsme se líbali. Měla rybí hubku, studenou a suchou. Trvalo to jen pár minut, ale pro mne to byla věčnost. Tak s touhle už ne, nejsem žádná charita.

Druhý den jsem od rána popíjel domácí rybízák a poslouchal Míšu Tučného. Musel jsem usnout, protože mne vzbudilo protivné zvonění. Jasně, byla to Karla. Prosmýkla se do průjezdu, kde páchlo žrádlo pro prase. Babička Věrka totiž neobyčejně lnula k domácím zvířatům, a když ječela na slepici, aby ji vyhnala z obývacího – „kšá, ty svině jedna prašivá“ –, činila tak s neobyčejnou láskou. Karla se rozhlížela kolem, jako by byla na Hluboký.

Michal Tučný zpíval o tom, že „starýho psa novým kouskům nenaučíš“, jinak by se ticho dalo krájet.

„Jdu udělat kafe, dáš si?“

Když jsem se vrátil, ležela v posteli. Džíný a triko se válely na zemi, na vrchu jsem zahlédl téměř dětské kalhotky (napadlo mne, jestli na nich nemá Fifinku). Stalo se, co se stát muselo. Určitě to s ní ale bylo nejhorší, co jsem kdy zažil – suchá zima, jinak se to nedá popsat. Každá holka má něco, co kluka rajcuje: oči, rty,

prsa, prádlo. Karla z toho neměla nic. Proto mi to taky dlouho trvalo a proto se taky hned napoprvé (a jak mi vzápětí sdělila: božsky) udělala. Pískala u toho jako myš. Potom mi řekla, jak to bylo krásný a že jsme si souzení.

Po rybízáku mne začala pálit žáha. V kuchyni jsem si vzal sodu a říhnul, až začal Brok dole v průjezdu štěkat. Smál jsem se jako debil, ještě když jsem se vrátil ke Karle, což fatálně blbě pochopila jako euforický postkoitální smích. Konečně jsem se jí zbavil s tím, že se musím jít na výbor odhlásit, což byla úplná kravina. Ale věřila by mi, i že jsem špion Mossadu a letím do Tel Avivu.

Chystal jsem se do Hradce a Karlu jsem pustil z hlavy.

Poslední noc doma jsem skoro nespal. Deštivé svítání nás zastihlo už u Kladna. Bodl by panák, napadlo mne, ale přestože jsme si s matkou dávali v poslední době tuhle snídani čím dál častěji, dnes jsem to raději vydržel bez pohonu.

Těžko si představit odpudivější komplex budov než Vrbenské-
ho kasárna, jež hyzdí centrum Hradce a které byly cynicky
dány vojenským medikům za dočasný domov. Ratejna páchla po-
tem a bzučela hlasy nováčků a vrčením holících strojků, zbavují-
cích nás posledních známek individuality.

„Civil dáte do pytlů a napíšete na něj adresu domů a ob-
čanky ke mně na stůl,“ křičel četař Caska pisklavým hlasem.
V podobeném obličejí zářilo uspokojení z převahy, kterou měl
nad stádem maturantů v obrovských zelených trenkách. Na-
fasovali jsme výstroj a už první odpoledne jsme měli zaměst-

nání ve stejné ratejně, kde nás vylepali téměř dohola a vyfotili do indexů. Ještě v šestáku se zkoušející při pohledu na holohlavé idioty smáli.

Vepředu nějaký podplukovník mluvil o poslání Varšavské smlouvy při obraně socialismu. V mluvícím muži jsem poznal malého politruka, který mne zpovídal u přijímaček – podplukovníka Šourka.

„V pět nula nula je budíček a nástup na rozvičku.“ Zpozorněl jsem: V pět ráno? To se posrali, ne? Hlas pokračoval: „Rozvička je do šesti, potom osobní hygiena, kdo se rád sprchuje ve studené vodě, bude spokojený. Teplá teče jen v pátek odpoledne, kdy je koupání mužstva.“

„Koupání mužstva – největší událost od dob, kdy člověk přistál na Měsíci,“ řekl někdo za mnou a hlouček kolem se rozesmál.

„Teď je deset minut přestávka, kouří se na chodbě u popelníku. Soudruh vojín Michal Kunc půjde se mnou.“ Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že soudruh vojín Kunc jsem já a že bych si na to asi měl zvyknout.

„Soudruh Kunc, posad' se.“ Nominativ militaris mne opět zatahal za uši. Sedl jsem si, podplukovník Šourek se usadil za stolem a upřel na mne veselá prasečí očička.

„Známe se od přijímaček, že soudruhu vojíne? Moc komunistů mezi vámi zatím není. A nás tak nějak oslovila tvá pevnost při setrvání v Pionýru kolem osmašedesátýho, což je záruka, že by z tebe mohl být dobrý funkcionář SSM. Zítra máš ty a ještě jeden soudruh svazácké školení, takže se nezúčastníte výcviku a budete se ráno hlásit v kinosále Nového internátu.“

Někdo zaklepal. Do místnosti vešel pomenší udělaný kluk.

„Sedni si, soudruh Kégl,“ kývnul Šourek ke druhé židli. „Pokud se neznáte, tak se seznámíte potom. Tady soudruh Kunc bude předseda ZO SSM a ty ho, soudruh Kégl, navrhneš. On navrhne tebe na místopředsedu! Můžete jít... Ještě moment, skoro bych zapomněl. Vojín Kunc tu má dopis. Půl dne na vojně a dopis, to se nevidí.“ Zasmál se mečivě jako Pepek Vyskoč.

Ještě tu nejsem ani den a už mám práci navíc s nějakou zasranou funkcí, pomyslel jsem si, jenže politruk to nařídil takovým způsobem, že se z toho nešlo vyzout.

„Já jsem nákej Igor,“ řekl pořízek. „Tebe znám z přijímaček, jak jsi nás vožralej budil kvůli zasmrádlejům řízkům a druhý den jsi při tělesný poblil nohy maratonci Škúciimu, co se sem dostal taky a těší se na tebe.“

„Vidíš, vole, už mám funkci i fanklub,“ zasmál jsem se.

„To máš fuk,“ odušil Igor a zapálil si fajfku. „Jak jsem pochopil na politickém školení mužstva, tak nejpozději do konce měsíce nás napadne meinheimská divize podlejch americkéjch hrdloře-zů, a pokud budeme v první linii, tak nepřežijeme půl hodiny. My ovšem mír ubráníme, i kdyby neměl zůstat kámen na kameni.“

Podíval jsem se na něj a namouduši, kdyby měl větší nos, tak by s tou fajfkou vypadal jako Gottwald vypranej v horký vodě. Zasmál jsem se, protože mi došlo, že se mu povedl vtip. Pak jsem si vzpomněl na dopis – kdo mi už kurva může psát? Určitě Tumba nebo jinej ftypoš. Teď fakt nemám náladu na srandičky. Od příjezdu jsme neměli čas se ani dojít vychcat.

Otevřel jsem obálku nadepsanou úhledným písmem. Mrknul jsem na konec – *navždy Tvá milující Karla*. To jsem si mohl myslet. Skočil jsem do army, kde prodávali kromě pitralonu i lev-

ný dopisní papír. Na pívéesce jsem o přestávce mezi rozborkou samopalů vzor 58 (ani ve snu by mne nenapadlo, že tohle se budu na medině učit nejdřív) a obranou proti zbraním hromadného ničení Karle odepsal. Zdůraznil jsem, že následujících patnáct let nebudu pánem svého času, protože jsem pochopil, že jsem se stal kolečkem v jakési mašinérii, jejíž obludnost jsem tehdy nemohl vůbec tušit. Popřál jsem jí štěstí a vyjádřil naději, že si v Praze někoho najde (a já od tebe budu mít svatej pokoj, příšerko). To jsem se ovšem šeredně seknul.

*

Tempo dalších dnů připomínalo jízdu na saních křovím. V pět ráno hvizd a řev „budícééék!“. Shodit pyžamo, skočit do zelených trenek (vypadal jsem jako žňový brigádník z první pětiletky), seběhnout dvě patra a nástup na buzeráku.

„V rádech je, že nahý budeme cvičit až do mrazu, pak nám povolí triko a vod mínus pěti tepláky,“ zvednul mi náladu Igor.

„Tak to mi teda poser prsa a utři si prdel kosou,“ pronesl kdosi.

Zelené kecky oddusaly čtyři kiláky. Kdo si ráno zapálil – litoval. „A teď kliky. Pro začátek padesát,“ řval se sadistickou radostí četař Caska.

Koupal jsem se v potu a svaly bolely nedostatkem kyslíku.

„Teď sto dřepů, a aby to nebylo kór snadný, vezmete na záda souseda.“ Škodolibost z toho kluka, který se vrátí do civilu k lopatě a tady si může zařvat na budoucí doktory, jen čišela.

„Kurva, jak to, že jsi na mne zbyl ty – nejtlustší ze všech?“ utrhl jsem se na Kégla.

„Jestli to nebude tím, že jsem svalnatej, a proto těžkej,“ navrhnul Igor.

„Hovno svalnatej – tlustej seš,“ nadával jsem. „Kdes přišel k takovejmu stehněmu?“

„Drobet jsem vzpíral,“ svěřil se.

Při čtyřicátém dřepu jsem měl svaly na stehnech jako kámen, na plicích mne pálilo a viděl jsem rudě. S úlevou jsem přivítal střídání. Igor dřepoval, jako bych nic nevážil, a tím mě pěkně sral.

„Do konce zbejvá deset minutek. Stihnete ještě sto sklapovaček. Počasí nám přeje, až bude lejt, bude to horší,“ hnal rozcvičku do šíleného finále kretén Caska.

„Debil zkurvenej,“ ulevil si vysoký kluk s kouty, „znám toho zajebanýho Casku od včera a už mě sere! Co si vo sobě čurák zakrslej myslí?“

Co nesníš při snídani za deset minut – nesníš vůbec. V osm organizace a taktika zdravotnické služby za války. Bolelo mne celé tělo a klížily se mi oči. Košile, stažená u krku vixlajvantovou parodií na kravatu, mne škrtila. Položil jsem si hlavu na ruce a z dálky jsem slyšel: „Raněné vám z hnízda raněných dopraví zdravotníci a vy provedete třídění na tři skupiny, které označíte visáčkami.“

Zvednul jsem hlavu. Viděl jsem odulé obličej s otlacenými čely, v očích ještě sen o válečné a mámině snídani. Plukovník docent doktor, kandidát věd, pokračoval: „Základní skupina – lehce ranění, druhá skupina – poranění středně těžká, a třetí skupina – devastující poranění, otevřená poranění břicha, hrudníku, krku a hlavy, hemoragické šoky. Které skupině se budete věnovat přednostně?“

„Tak třeba vy,“ ukázal plukovník na jednu ukázkově vybroušenou řepu.

Řepa se laxně zvedla a spustila: „Vojín posluchač Vráb. Ošetříme těžce raněné, protože hrozí nebezpečí z prodlení.“

Plukovník pokývnul a na klopách se mu zablišťely zlaté odznaky s hady obtáčeujícími kalich. Mrknul jsem na svůj límec – byly tam taky.

„Čekal jsem tuto špatnou odpověď,“ řekl ten starý vojenský lékař, veterán z Izraele (když byl Izrael ještě kámoš), Kuby a Libye. „Hodnotíte lidský život civilním pohledem. Když se budete věnovat vyhrželým střevům, průstřelům hlavy a utrženým nohám, zachráníte možná – k nezměrné radosti jeho matky – jednoho z deseti, ale ztratíte kvanta vojáků ze střední skupiny.“

Uprostřed posluchárny se zdvihla ruka. „Vojak posluchač Vladovič. A čo sa s nimi stane – s hentými onými ťažko ranenými?“

„Ti? Chlapče drahej, umřou, co jiného? Hlavně aby bylo morfium,“ řekl tiše plukovník, „a taky je špatný, když není dost pomocného personálu a musíte sami kopat hromadné hroby, protože to je děsná fuška.“ Možná přemýšlel o tom, že kdyby naše armáda měla mobilní buňky na vrtulnících jako Američani, bylo by mnohem méně černých telegramů. Ruský model automaticky počítal s hekatombami mrtvých. Jenže kritizovat Rusy by ještě před pár lety znamenalo kulku za vlastizradu a dnes vojenského prokurátora a obvod na Horské Kvildě (v lepším případě – v horším případě flek topiče). Bývaly doby, kdy to plukovníka trápilo a rád by to změnil. V osmašedesátém to dokonce na chvíli vypadalo, že se to povede, ale Rus nezaváhal. Teď starý vojenský lékař toužil jen po důchodu a bezesných nocích, protože jeho sny byly jako Goyovy obrazy.

Spaní mne přešlo.

Celý den v poklusu. I dojít si na záchod byl problém. Čas byl rozpočítaný na vteřiny, aby člověk neměl čas přemýšlet, jestli neudělal blbost, že sem vlezl. Pomalu jsem si zvykal, že nejsem Michal Kunc, ale H44 – číslo, jež jsem měl na prádle a pod nímž jsem fasoval hajzlpapír a služné. Žold se nesmělo říkat, protože jsme nebyli žoldáci, takže jsme byli slouhové, ale to se taky nesmělo říkat. Pokud by záleželo na mně, byl bych raději žoldákem než slouhou, jak jsem opakovaně podotýkal.

K smrti unavený jsem se převaloval na kavalci, ale nemohl jsem usnout. Myslím, že takhle si medicínu nepředstavoval nikdo z nás. Náhle jsem uslyšel vzlyky. To plakal Viliam Chaba – drobný Slováček, který se do tohohle drsného prostředí vůbec nehodil.

„Vildo, nebreč,“ zašeptal jsem do tmy, „do přísahy můžeš odejít.“

„To nemôžem urobiť, to by ocinko neprežili – a čo by som povedal u nás v dedině?“ vrátila mi tma odpověď.

Karla mi psala denně (Kdo se jí na to nevysere?). Miluje mne horoucně, počká do soudného dne, noc se mnou byl ohňostroj vášně (To určitě! Skoro mi umrz a natrh jsem si uzdičku.). Přijede za mnou. Teď se však musí starat o nemocnou tetu (Popřál jsem v duchu tetičce dlouhé a těžké stonání, ale ať proboha neumře!). Konečně jsem usnul. Zdálo se mi, že jsem spal deset minut, když mi čísi ruka zatřásla ramenem. Co mi kdo kurva může chtít? Jasně, dozorčí mne přišel vzbudit do služby v kuchyni.

Půl čtvrtý ráno. Na chodbě jsem si zapálil. Před barákem se ke mně připojil Franta Hošek – druhý nuceně nasazený galejník. V kuchyni se už svítilo. U vedoucí kuchyně baby Černákové (říkalo se jí „stará tlustá svině“, což plně vystihovalo její morál-

ně-somatický profil) jsme nafasovali nevyprané, žluklým tukem páchnoucí montérky.

Služby v kuchyni budeme mít i během semestru. Kdosi namítl, že budeme chybět na praktikách. Velitel ročníku, podplukovník Rudek, jen pokrčil lhostejně rameny. Prý to není jeho starost, ale praktika si budeme muset nějak nahradit (Proboha jak a kdy?!). Začínali jsme chápat, že vojenský ústav je samostatnou organizací vsunutou do civilní lékařské fakulty a neřeší takové maličkosti, jako je účast svých posluchačů na praktikách z anatomie.

„To je pěkná blbost,“ čítil se Jirka Fousek, „studium by přece mělo mít před vynášením pomejí přednost!“

„Pomeje jsou v armádě taky důležité, soudruzi,“ ubezpečil nás politruk Šourek. Tady rozum prohrával a došlo mi, že tak to bude od nynějška nejspíš celý můj život. Bylo mi z toho na blití. Vnímал jsem onu dichotomickou existenci dvou světů. Relativně tolerantního za plotem kasáren, jenž se aspoň mezi normálními lidmi řídil jakous takous logikou a kde bylo možno se občas dovolat spravedlnosti (tehdy jsem si to vážně myslel), a vojenského světa, kde platily řády a rozkazy, kde člověk neznamenal nic a byl pouhým nástrojem k plnění stupidních úkolů.

„Co takhle kafčo, teta, nebylo by? Na probrání,“ prubnul jsem babu Černákovou a použil svůj veškerý starosvětský šarm. „Vezmem si ho ven, dáme si k němu cigárko a pak bysme na to s Fandou vlítli jako draci,“ laškoval jsem s chřestýšem.

Tlustá kuchta na mne upřela zlá očka a vyštěkla: „Nahlásím veliteli ročníku, že jste se zašívali.“

A bylo po piči – první malér. Tohle nebude hodná teta. Ta zmije nás honila jako psy až do osmi večer. Jídlo jsem hltali v letu mezi

špinavým nádobím (a žádné protekční porce). Občas jsem si tajně dal mastnýma páchnoucíma rukama čouda v pomyjárně. Největší hnus byla černá kuchyně s mastnými hrnci a pekáči. V poledne jsem měl ruce rozežrané od mazlavého mýdla a písku.

Proč je baba tak zapšklá? přemítal jsem. Co ji svini starou žere? Hovno dělá, nakrade si žrádlo, tak vo co jí pizdě jde? Pak mi to došlo: Je sice vedoucí kuchta v kasárnách, ale už asi sto let a za tu dobu tudy prošla spousta zobáků, ze kterých pak byli docenti, primáři nebo normální doktoři a už dávno zapomněli, že nějaká umaštěná jedubaba Černáková vůbec kdy existovala. Takže teď nám holt dává sežrat svůj umaštěnej malej život, dokud může. To mi zvedlo náladu, takže jsem i ty nejodpornější práce dělal s blazeovaným úsměvem a zpíval jsem „Zní zpěv a smích náš po kraji“ – pořád dokola, což ji vysloveně ničilo, protože za radostný zpěv budovatelské písně mě těžko mohla udat.

Na rotu jsme šli za tmy. Stál jsem ve sklepní umývárně pod proudem ledové vody (ten den nebyl pátek) a mýdlem jsem se snažil smýt ze sebe pach a zažranou mastnou špínu. Na cimře jsem se svalil na kavalec a s požítkem jsem si zapálil. Někdo protestoval, že s tím smrdím na ložnici, ale měl jsem ho na háku. Típnul jsem vajgla a šel se připravit na kontrolu před večerkou, které četař Caska říkal „čepobití“ a podle mého soudu by mu patřilo rozbít držku už jenom za to. Zástupce velitele, frajerský nadporučík, nám dával zabrat. Třem klukům vyhodil věci ze skříňky, že nejsou v komínku. Byl jsem pochopitelně jedním z nich. Sbíral jsem po zemi rozházené prádlo. Měl jsem vztek a ze všeho nejradši bych se na všechno vysral, sedl na první autobus a jel domů,

nebo se zlíl jako čuně a někomu rozbil držku – to by mi taky spravilo náladu. Možná bych měl rozbít hubu sám sobě, že jsem sem lezl. Utahanej jako kotě jsem usnul, jakmile hvízdli večerku. Dnes mi nevadila ani kopřivová deka.

Poslední, co jsem slyšel, byl pláč – Vilík zase brečel.

Já jsem k tomu neměl daleko.

*

Zrychlený přesun do našeho výcvikového prostoru na Plachtě. Kanady dupaly do asfaltu, chodidla a plíce byly v jednom ohni, samopal při každém kroku nadskakoval a tloukl mne do zad, polní lopatka se bincala u stehna, kde budu mít modřinu. Kdybysme doprdele měli aspoň maskáče, a ne mundůr s kravatou. Ani knoflíček u krku jsme si dopíči nesměli rozepnout. Bylo srpnové odpoledne. Horký vzduch vysoušel potůčky potu stékající po tvářích. Holky v lehkých šatech (podprdu namoudušší neměla ani jedna) šly k Orlici a dívaly se na nás jako na exoty v ZOO. Stádo blbců, kteří na sebe nechají řvát jiný kretény ve třicetistupňovém vedru.

Jano Čáp – srandista z Blavy – na holky zavolal: „Čaute, baby, na čo tak zírate? Viem dobre, čo by ste chceli. Máme kokotov, máme, no vám ich nepožičiame!“ A zanotoval, jako by měl dvoje plíce:

*„Močila konope, močila,
žaba jej do piči skočila,
žaba, žaba, žabulienka vyjdi von,
lebo ťa dám vyšikovať kokotom.“*

Holky se rozpustile rozesmály, až jim pod letními šaty nadska-kovala prsa. Konečně jsme dodusali na Plachtu. Půda pod vřesem byla písčitá – zaplať pámbu, protože jsme měli kopat okopy pro ležícího střelce.

„Zastavit stát, rozchod – kouřit povoleno.“

Pod stromy byl stín. Svalili jsme se do trávy a lapali po dechu. Klížily se mi oči, tak jsem si raději zapálil. Okop jsme s Igorem hloubili vedle sebe a nadávali, proč takhle buzerujou budoucí doktory.

„Protože jsou to zasraný kokoti,“ mínil Igor, kterej furt studoval řády, takže přesně věděl, na co má právo, a instruktorům (základákům, jako byl ten čurák Caska, kteří tu u Ústavu měli slušnou ulejkvu) dobře motal šišku. A nejen jim.

Jako včera – po veliteli ročníku Rudkovi vyžadoval poštovní známku. Ten na něj vyvalil oči a pak zařval: „Co si to sakra Kégl dovolujete?!“

„V řádech, soudruhu podplukovníku, stojí, že voják má během prvního týdne na vojně vyfasovat známku na dopis. A já tu známku chci, protože mám na ni nárok!“

Rudek ho s mrtvičným výrazem v ksichtě vyhodil z kanclu.

„Sis teda vole pomoh. Teď si na tebe ta guma zasedne,“ rejpnul jsem si.

„Hovno zasedne,“ tlemil se Igor, „teď aspoň ví, že znám řády, a dá pokoj. Hele, zejtra mám kuchyni. Jaký to je?“

„Pohoda,“ smál jsem se pod fousy, „až na to vstávání. Vedoucí se sice zdá metr, ale je hodná, jenom s ní musíš trochu dát řeč, familiérně zalaškovat, na to si vona potrpí. Nepřetrhneš se a dobře se v klidu nažereš.“ Ponořil jsem se až na dno okopy, aby Igor neviděl, jak se mi šhubou záda smíchy.

Kolem rachotily dávky. Ucpávky mi vypadly z uší, takže jsem prd slyšel ještě další půl hodiny.

„Jako v Sedmi statečnejch,“ smál se Vráb. V tu chvíli vyběhnul z lesa Zaujec a křičel: „Tie kurvy fašistické zajebané – hore v hore odbachli Vinnetoua aj Jánošíka,“ a svalil se se smíchem k nám do okopu.

S Igorem jsme se tlemili. Během pár dnů jsme se poznali, jako bychom se znali roky, a černý humor nám pomáhal vydržet a nevysrat se na tu strašnou pakárnu.

„Tak bába Černáková je fajn, ty čuráku?“ řval na mě Igor po návratu ze služby. „Ta svině kdyby kousla zmiji, tak chudinka okamžitě chcípne,“ ječel Igor a snažil se mne chytit.

„Na těch kraťoučkejch tlustejch nožičkách bys nechytil ani rozespálýho Meresjeva,“ vyškleboval jsem se Igorovi, který mne však v zápětí lapil, protože jsem se smál a nemohl jsem utíkat. „Žertíček – malej vode mě,“ říčel jsem smíchy. „Tak jak jste si s tetou skřápli?“ vyrážel jsem ze sebe mezi jednotlivými záchvaty smíchu.

„Ty seš ale vážně neskutečná kurva,“ nadával mi Igor. „Dal jsem na tebe, a nejenže jsem s tou pičou šedou začal žertovat, ale ještě jsem ji laškovně plácnul po tý její sloní prdeli a mělš vidět ten překážkovej běh kuchyní. Do konce šichty mě honila jak mulu s kolikou, a ještě napráskala Rudkovi, že jsem ji vobtěžoval.“

„A co na to velitel?“

„Poprvé jsem ho na vlastní voči viděl usmát se,“ řekl Igor smířlivěji.

V myšlenkách jsme se upnuli k začátku října, kdy konečně začne semestr a skončí nekonečné peklo přijímače. Je však pravda,

že nás slisovalo v soudržnou partu. Pokud někdo zkusil bejt svině, podali jsme si ho – jako Kopra z Jemnice. Když přišel někomu balík, majitel si z něj vzal cigára nebo kosmetiku a dopis. Zbytek byl všech. Ne tak Kopr (zásadně se představoval jako Kopr z Jemnice). Balík zamknul do skříňky a po večerce chodil na hajzl, do toho neuvěřitelného smradu, debužírovat. Seděl na posraným hajzlu, čuměl na dveře s flekama po ejakulacích a žral klobásu. Skříňky měly zámečky, ke kterým však byly jen tři typy klíčů, takže zatímco Kopr tlačil na hajzlu ve čpavkovém oděru do hlavy bábovku, my jsme mu chcali do džusu a pak se chechtali do kousavejch dek jako malí kluci, když ho Kopr tajně pil a ještě si pomlaskával.

Zaměstnání na Plachtě bohudíky skončilo. Netušil jsem, že bych se mohl někdy do Vrbenek těšit, ale ten den to tak bylo, protože tam byl zaručeně chládek. Zpátky nás aspoň nehnali klusem jako tupý stádo. Zeptal jsem se Igora, jak přišel k tomu vzpírání.

„Víš, Michale, fotr byl vysokej funkcionář strany a hrozně chlastal,“ svěřil se mi, „ze schůzí chodil nalitej jako žok, a co pamatuju, tloukl matku jako žito.“ Z toho koukání do minulosti měl smutné oči.

„A co se s ním stalo, umřel?“ zeptal jsem se.

„Ne, odešel od nás,“ řekl Igor. „Od puberty jsem takovej menší, rozložitej. Napřed jsem chtěl dělat řeckořímskej, ale trenér řekl, že jsem málo mrštněj – věřil bys tomu? Já prej málo mrštněj, a že bych měl dělat vzpírání. Po půl roce už jsem vzpíral děsný klády. Brzo jsem vyhrál okresní přebor a umístil se třetí na republice. No a v šestnácti jsem jednou v noci, když si fotr zase z mámy udělal boxovací pytel, shodil milýho tatínka po hubě ze schodů. Měl kli-

ku – zlomil si jen tři žebra, ruku a zub. Vykopal jsem ho tehdy ze dveří na ulici a kufry s jeho krámama jsem hodil za ním. Jinak by matku snad utloukl k smrti a ona by ho sama nikdy nedokázala vyhodit. Řekl jsem mu, že jestli se vrátí, ohlásím všechno na okresním výboru partaje a že jim klidně řeknu, jak jsem mu napráskal, ať má vostudu. Nakonec odtáhnul, hajzl jeden zasranej.“

V kasárnách, kam jsme stejně došli splavení jako koně, bylo konečně příjemně chladno. Čekali jsme před zbrojákem a vraceli samopaly výkonnému praporčíkovi.

„Vojín Kunc – samopal a sumka se zásobníkama,“ zamumlal staršina Honza Šturm. Igor zděšeně vyhrknul: „Ty vole, Michale, kde máš kvér?“

Krve by se ve mně nedořezal. „A kurva,“ řekl jsem oduševněle, „musel zůstat na cvičáku v tom okopu, nebo kde?“

Výkoňák byl naštěstí dobrák. Nic nehlásil, vzal vlastní auto a řítili jsme se zpátky na Plachtu.

„Jestli tam ten posranej sapík nebude, tak jdu na rok do Sabina. To je jiný kafe než bonz od nějaký starý krávy z kuchyně. Tohle bude teda škraloupek, já jsem neuvěřitelnej kokot, co já tady na tý vojně debil vůbec dělám,“ lamentoval jsem.

„Ani hovno, za ztracenej sapík rok natvrdo nevyfasuješ,“ uklidňoval mne staršina. „Vyfasuješ nejvejš půl roku, víc ne, pokud ho ovšem někdo neukradl a nebude se s ním chtít prostřílet na Západ. To ti pak napařej spolčení a spoluvinu, a to bys asi z lochu vylezl v den, kdy budou kluci promovat.“ A smál se vůl jeden, jako by to byl bůhvíjakej fór.

Cestou březovým lesíkem k místu, kde jsme blbnuli, jsme potkali nejmíň tři dvojice s porůznu zelenými lokty a koleny.

Důkladně jsem si je prohlížel, jestli nenesou můj kvér, takže byl div, že mi některý z těch kluků nerozbil hubu, že mu svlíkám oči-ma jeho kočku. Sapík bude fuč, to je nabeton, a to bude takovej průser, že to bude mít náčelník Západního okruhu ráno ke kafi!

Konečně jsme dorazili na místo. Bez dechu jsem doběhl ke svému okopu – sapík tam nebyl. Udělalo se mi zle. Žaludek se mi otočil naruby, sotva jsem stačil doběhnout k nejbližšímu stromu. Opřel jsem se rukou o kmen, když jsem najednou zavadil dlaní o něco studeného. Samopal visel za řemen na kmeni bří-zy, jako by tu vyrostl. Spadl mi kámen ze srdce a zvracení bylo najednou pryč.

„Ty seš ale vůl,“ smál se staršina, „ale žes měl z prdele kliku. To by se starej posral. Určitě by tě nechal za svítání zastřelit před pomyárnou.“

„A co teprve náčelník ústavu,“ poznamenal jsem teď už vesele.

„Ten?“ zasmál se staršina. „Tomu jsou takový věci u prdele. Je to vědátor a uniformu nosí, že mu sluší, páč má figuru, jinak má vojnu na háku víc než vy. Sedí tam hlavně proto, aby na jeho místo nedali nějakého kokota politruka, vyštudovanýho v Moskvě, protože ten by mohl začít utužovat vojenskéj režim, a to bysme počítám pak čuměli všichni.“

„Myslím, že tužší vojenskéj režim už snad ani nemůže bejt,“ oponoval jsem. „Vždyť jezdíme jako motorový myši. Jsem rád, když se mi některý den podaří v klidu vysrat. Jak říkal tuhle Hanzí Sobola od nás z cimry, když se třetí den nedostal na hajzl, že když si krkne, je to smrad, jako by si prdnul.“

„No jo, první rok v těch blbejch kasárnách holt musíte vydržet,“ řekl staršina, „na Novým intru to pak už bude fajn. To jenom sou-

druh ministr obrany Dzúr se vopičí po Rusákách, a tak musej mít studenti vojenskejch škol zkraje echt vojenský prostředí.“

„Jsem zvědav, kolik nás z toho posranýho vojenského prostředí projde do druháku,“ nadával jsem. „Viděls těch knih, co jsme nafasovali? Snad třicet kilo. Malej Josef musel jít do knihovny na dvakrát. Namačkaný jsme na cimrách po deseti. Fakt nevím, jak se v tomhle kriminále budeme učit anatomii!“

„Chlapče zlatej,“ usmál se staršina smutně, „tomu Dzúrovic kokotovi vůbec nejde vo to, jak se bude nákej m vojenskej m medikům učit anatomie. Tomu jde vo to, jak se napchat co nejdál do ruský řitě, protože pak bude pevnej v kramflecích a nikdo si proti němu nic nedovolí.“

Mávnul jsem odevzdaně rukou. „Máš u mě kartón startek, Honzíku můj zlatej,“ řekl jsem a s úlevou jsem se opřel propocenými záda do sedačky wartburgu.

Měl jsem pocit, že jsem pořád ve službách na rotě, v kuchyni, na požárním výcviku, zkrátka bylo pořád něco, jen ne to, proč jsme sem přišli. Takhle jsem si studium medicíny fakt nepředstavoval. Nasraní jsme byli všichni. Mysleli jsme, že se budeme připravovat na semestr, a zatím nás dřeli jako příslušníky cizinecké legie: házení granátů, střelby, běhy s gázmaskou (každou chvíli si do ní někdo nabíl) a hlavně služby. Na bráně, na rotě, na toxičce, v kuchyni – pořád dokola.

Jak smutně poznamenal Jožo Klein: „Mamička mi hovorila – pekne papkaj, synak, lebo Ťa nezoberú na vojnu – a ja chuj som žral!“

Nebo ondy řekl Vráb po zrychleném přesunu s plnou polní: „Jestliže nás rodiče dali sem, bude správné, když my je později dáme do starobince, abychom si byli kvit!“

Makali jsem jako Bulhaři: stavěli jsme školku v Malšovicích, čistili park pod hradbami od křovin a černých skládek nebo jsme věčně stěhovali nějaký lampasáky (určitě to byly Rudkovy soukromý šolejchy).

Zástupce velitele značil stromy, které správa parků potřebovala porazit. My jsem si zatím krátili čas dobýváním balvanů krumpáči.

„A kde jsou sekery?“ zeptal se udiveně velitel čty vojín posluchač Novák, přezdívaný Muxín podle nějakýho úderu karate.

„Sekery nám správce budov zapomněl vydat, vojáci,“ řekl zástupce velitele lhostejně, „ale koukal jsem, hoši, a ty stromy nejsou žádný sekvoje, takže krumpáčem to půjde taky. Možná trochu hůř, ale máte na to celou sobotu a neděli. Vycházky budete mít až po přísaze, takže vám to aspoň uteče.“

Připadal jsem si jako ve zlém snu nebo sovětském budovateelském filmu (což mi nějak splynulo), který musí každou chvíli skončit a já se probudím doma. Bude neděle, budu se válet a pak půjdu s klukama na pivo. Budu si moci sednout na postel, kdy budu chtít, a nikdo mi nebude každý večer rozhazovat věci po podlaze. Odněkud se náhle vynořil malej hrbatej skřet a jedovatě se zeptal: „Vážně jsi chtěl tohle?“ Zíral jsem na něj s otevřenou pusou.

„Nestojím a nečumím, Kunc,“ vrátil mne do reality zupácký hlas zástupce velitele. „Mozoly ještě nikoho nezabily, to je lékařsky dokázaný,“ smál se zlomyslně. Pomyslel jsem si, že by šel pěkně do páru s babou Černákovou. Zvednul jsem krumpáč a zaseknul ostrý konec do kmene jilmu a zas a znova. Nepřemýšlel jsem

a makal jako stroj. Blesklo mi hlavou, že tohle chtějí – abychom jen bezmyšlenkovitě plnili rozkazy. Ani jsem nevnímал krvácející mozoly na dlaních. Konečně byl čas večeře, takže jsme se směli vrátit domů. („Tak domů jo?“ – zase ten skřet. „Mají tě na lopatě, už říkáš těm hnusnejm kasárnám domov.“) Po stráni byly rozptýlené roztřepené parodie na pařezy jako po invazi šílených bobrů.

Před branou kasáren stála Karla a radostně mávala. Bože, to mi ještě scházelo, pomyslel jsem si, co tu do prdele chce?

„A helemese, Kuncíkův futrál na péro,“ zašeptal Muxín, aby to všichni slyšeli. „Tos ji vyhrabal v ústavu pro vošklivý vodložený, ne?“ Blbci v okolí se zasmáli a ve mně se zdvihla vlna vzteku. Kývnul jsem hlavou, že ji vidím, ale nemůžu z tvaru. Před večeří jsme si museli dát do pořádku výstroj, potom bylo až do večerky osobní volno. Od ranního nástupu první chvíle, kdy jsme se na chvíli zastavili.

„Ahoj, Karlo,“ zavrčel jsem, „proč jsi nenapsala, že přijedeš?“

„Chtěla jsem tě překvapit,“ zašeptala Karla roztouženě. Otrásl jsem se, což si špatně vysvětlila a přitiskla se ke mně. Jemně jsem ji odstrčil a řekl: „Počkej v návštěvní místnosti.“

Seděli jsme naproti sobě a Karla mi radostně oznámila, že mě může navštěvovat častěji. Vydělávala a autobus z Prahy jezdil každou chvíli.

„Na vycházky smíme až po přísaze,“ řekl jsem jí a snažil se, aby to neznělo vesele. Po chvíli jsem se omluvil a chtěl jsem si dojít na záchod. Karla se ke mně naklonila a zašeptala, že půjde se mnou. Zavrtěl jsem odmítavě hlavou. Máloco se mi hnusilo tak jako představa rychlého sexu na zadělané záchodové míse za zvuků kopulujícího Vizvariho ze Sniny, který si tam před

chvíli odvedl ordinární brunetu, o níž vyprávěl každému, kdo před ním neutekl.

Karla mi začínala být vysloveně odporná. Kdybych jí řekl, aby mi ho vykourila tady pod stolem, tak by to bez rozmýšlení udělala. Hovor vážnul. Znovu jsem se omluvil a došel si pro sparty. Na cimře jsem požádal Igora, aby pro mne za deset minut došel, abych mohl tuhle děsnou návštěvu ukončit. Igor přišel, a kdyby Karla nebyla slepá, musela by poznat, že jsme domluvení, protože Igorův herecký výkon byl příšerný.

„Vojíne Kunci,“ řekl a tvářil se jako první milovník ochotnického souboru Maryša z Břuchotína, „máte jít k veliteli kvůli službám.“ V sobotu večer, debil! Pak se obrátil ke Karle a pokračoval hlasem Pivce po operaci nosních polypů. „Představím se, když to neudělá tenhle hulvát,“ řekl s nepřírozeným smíchem a dodal: „Klidně jděte, soudruhu vojíne, já vás u dámy zastoupím.“

S ulehčením jsem vypadnul. Na cimře jsem se natáhnul na kavalce – sice se to nesmí, ale ať mi políbí. Po chvíli jsem se vrátil s tím, že musíme připravit svazáckou schůzi. Byla to kravina jako tunel, ale na vojně je možné všechno a holky tomu nerozumějí.

Při loučení řekla Karla: „S Igorem jsme se domluvili, že příští sobotu přijedu s kámoškou.“ Spiklenecky na Igora mrkla.

„Jasně,“ rozzářil se Igor jako jolka na Rudém náměstí. „A nezapomeňte na něco dobrého pro hladový vojáček,“ zavolal ještě chtivě přes plot.

Karla horlivě kývala hlavou.

Šli jsme z návštěvní místnost na rotu. Igor si mnul ruce: „Šoustačka bude a taky uheráček, a proč? Protože je Igorek pohotověj a chytřej.“

„Jak víš, že bude šoustačka, vole?“ mírnil jsem jeho nadšení.

„Protože jestli je kámoška tak šeredná, jako je Karla, tak bude potřebná a vděčná za pořádnou vojenskou gothaj do klína.“

„Chtěl jsi říct gothajské páreček, ne?“ zasmál jsem se.

*

Neděle – spánek do sedmi a bez rozvičky – veget. Jak málo stačí řepě ke štěstí. Doma jsem měl péřovejch dek, že jsem na čtyřech mohl spát a třema se přikrejt a vstával jsem podle toho, v kolik jsem se večer vrátil. A auto, koupelna s teplou vodou každické boží den, dvě skříně sám pro sebe (a žádný čurák zelený mi nerozhazoval věci), čistý záchod nezaflákaný zaschlým semenem a o kinu a pěkných holkách ani nemluvě (brrr, vzpomněl jsem si na Karlu a otrásl jsem se). „A tady jim seš blbě vděčněj, když tě jeden den neženou na rozcvíčku,“ vyšklibal se mi zlej skřet ve mně.

Pomalou jsme si zvykali. Objevily se normální knížky, někdo měl dokonce i slipy místo obrovských vojenských trenek, které nás – nachmoustané ve volných khaki kalhotách – vzhledově pasovaly na inkontinentní dementy. Pořád jsme se cítili jako blbci, ale vlasy nám maličko odrostly, takže jsme už nevypadali jako po tyfové epidemii. Tmavovlasí měli občas na hlavě i něco, co připomínalo účes. Blondáci ovšem ještě ne, ti stále vypadali jako delegace z onkologie.

Ve všední dny jsme se nezastavili. O víkendu jsme se zase mohli ukousat nudou – pokud nás ovšem nějaký pako nenechalo z plezíru kácet stromy krumpáčem. Někteří týpci psali v jednom

kuse rodině, jiní už doma měli vážné známosti a zoufale (leč marně) se jich drželi ve snaze zachovat si spojení s minulým životem. Uvědomil jsem si, že už nikdy nic nebude jako dřív.

Čekali jsem na přísahu a sami jsme ještě nesměli vystrčit nos z kasáren ani na metr. Víkendy byly ještě horší než hektický týden. V plandavých základáckých teplákách a zelených keckách jsme bloumali kolem železného plotu podobni koncentračnickým muslimanům. Výcvik, rozcvičky a stres z nejisté budoucnosti nám ubraly každému pěkných pár kilo. Byli jsme tvrdí a cyničtí.

Seděli jsme s Igorem a Muxínem na podezdívce železného plotu a očima jsme svlékali holky, které na sklonku léta našim očím předváděly opálená těla.

„Uf,“ heknul Igor, „holčičky drahý. My nejenže je máme, ale máme je velký a rádi bysme vám je pučili.“

„To jsou voni, po kterejch jsou fleky na hajzlovejch dveřích, jak si tam honějí péro, místo aby to frkali do mísy jako slušný onanisti, jak říkal soudruh velitel,“ tlemil se Muxín a ukázal hlavou k Igorovým teplákům, kde strměl jeho ztopořený úd.

„Na Velikonoce by sis na něj mohl vázat pentle a volat ‚Jdu vás dcerečky vyšukat!‘ místo ‚vyšupat‘,“ přisadil jsem si.

„Zašukat si asi nezašukáme, leda bych vojel vás, což by šlo, kdybyste nebyli tak vošklivý,“ řekl Igor, „ale nebylo by špatný se aspoň vožrat.“

Muxín se na něj útrpně podíval a řekl: „Vysvětlím ti základní fakt, vole. Flaška nemá nožičky a pivo nemá kolečka a mezi náma a hospodou je tenhle čtyřmetrový plot s bodcema, takže nakonec jako reálnější vidím to šukání, protože kdyby se třeba támhleta kozatá přimáčkla zadkem na plot – vono by to šlo, ne že ne.“

„Haló, slečno,“ zavolal jsem k úžasu kluků na prsatice, takže Igor s Muxínem si mysleli, že ji fakt hodlám požádat, aby si stáhla kalhotky a nacouvala k plotu, což jsem ovšem neměl v úmyslu.

Prsatice k nám zamířila s tázavě zvednutým obočím.

„Nekecejte mi do toho,“ varoval jsem kluky. „A ty se otoč, aby nebylo vidět toho tvýho stojana, nebo mi ji vyplašíš,“ syknul jsem na Igora, přísátého pohledem k hrudi vyvinutice.

Kočka mezitím došla na metr k plotu.

„Ahoj,“ řekl jsem klidně, „máme menší technickej problém a ty bys nám ho mohla vyřešit.“

Obočí se posunulo ještě výš.

„Máme žízeň jako trám, tak jsme si říkali, že bychom požádali někoho hezkýho a sympatickýho, aby nám nakoupil. A ty jsi nej-sympatičtější ze všech, kdo tu za poslední rok šli, takže jsi vítězka konkurzu, k čemuž ti blahopřejeme.“

Dívčiny rty se zavlnily v úsměvu. „Tak jo,“ svolila. „A co jako?“

„Asi deset pivíček?“ řekl jsem nejistě. „A pro chuť litřík rumu!“

Znechuceně se na nás podívala. „Když chcete.“

Muxín letěl pro tašku a peníze. Když se vrátil, dívka odkráčela, přičemž nám poskytla úžasný výhled na oblý zadeček pod krátkou sukní.

„Uf, už mi zase stojí jako ráhno,“ funěl Igor. „Určitě zdrhne s prachama,“ sejčkoval.

„Tahle se vrátí,“ uklidňoval jsem kluky, „ne jako minulej tejden, když kluci dali prachy nějakým vagabundům a ti vzali čáru s prachama i s taškou.“

Kočka byla během deseti minut zpátky a prostrčila beze slova cinkající tašku mřížemi. Věnovala nám pohled, jakým se lidé

dívají v ZOO na prašivou umírající vačici, a beze slova odešla. Měl jsem z toho pěkně na hovno pocit. V očích se jí zračilo soucitné pohrdání, což mne deprimovalo. Zalezli jsme do opuštěné budovy a otevřeli si obřadně pivo – první od našeho nástupu. Popíjeli jsme, kouřili a mluvili o domově, holkách a kámoších, které jsme tam někde nechali. V rozbitém baráku bylo najednou útulno a ani budoucnost se nám už nezdála tak hrozná. Na chvíli mne zasáhnul stesk po domově, rodičích a krušnohorských kopcích, ale rum rychle ubýval a stesk mizel. Kluci byli podivně zamlklí. Muxín se zvedl a odpotácel se do rohu, kde těžce a hlasitě zvracel.

„Chlapec musí víc trénovat, nic nevydrží,“ smál se Igor a důkladně si loknul.

„A co ty?“ zkoumal mne Igor.

„Teprv sem chyt slinu,“ odpověděl jsem a natáhl se po láhvi. „Když něco umíš fakt dobře, tak to nezapomeneš.“

Dopili jsme, vzbudili Muxína spícího s hlavou opřenou o zeď. Hlasitě chrápal a z úst mu tekly sliny. Vratce jsme přešli buzerák. Do večerky scházelo jen pár minut. Na schodišti jsme narazili na četaře Casku. Přejel nás zkoumavým pohledem, začíchal a v očích mu blýsklo zlomyslné poznání.

„Chlast! Za tohle bude flastr, až se z toho poserete!“ pištěl sveřepě s neskrývanou radostí.

Muxín zamručel a probral se jako medvěd vyrušený vosou. Zaostril na skrčka. „Bét tebó,“ – Muxín byl Brňák, a jak se prdnul, odložil mimikry – „tak taková békárnu nedělám. Vo co ti kurva de, pazgrívče?“ Muxín měl metrák, s nímž nehnuly ani ty šílený rozvičky. Přitom byl neuvěřitelně mrštný.

„Jde mi o to, že když vás bonznu, kápne opuštěák, vy inteligenti študovaný,“ pronesl neopatrně primitiv Caska.

Co se stalo v následující sekundě, jsem neviděl nikdy předtím, ani potom.

Muxínova pravačka se jako blesk mihla vzduchem, opsala krátký oblouk a dopadla na dřevěné zábradlí, silné jako mužská paže. Když se setkala s překážkou, nezastavila se, ale za zvuku lámaného dřeva pokračovala dál a projela zábradlím jako nůž máslem. Zkoprněle jsme zírali na přeražený klandr. Muxín se otočil k Cas-kovi a klidně na něj pohlédl. Caska zblednul jako stěna, otočil se na patě a zmizel po schodišti, jako by tam nikdy nebyl.

„Ty vole, ze který jsi planety?“ zmohl na slovo Igor. „Vypadáš jako člověk, ale jsi golem, né?“

„Mám černý pás v karate,“ odušil Muxín a s hlasitým zapras-káním propnul zdeformované klouby.

„Muxínku, my na tebe budeme hodný, budeme tě brát na vycházky a budeme ti kupovat tureckej med a děvky, jo?“ lísal jsem se. „A ty nás za to budeš chránit, až nebudeme mít na útra-tu nebo se budeme pravdivě vyjadřovat o blbejch spoluobča-nech, jo?“

„Tak jo,“ řekl Muxín a zívnu.

Politruk Šourek přecházel před lavicemi s brigádyrkou na-raženou na řepě. Ani s čepicí nebyl vyšší než kýbl. Měl pro-stoduchá prasečí očička, skobovitý nos a pořád se usmíval jako mentál. Dominantou jeho hlavy však byly uši. Velké a odstálé tvo-

řily přirozenou překážku pro velkou brigádyrku, která by se snad jinak zarazila až o ten jeho hébl. Díky vizáži, ale hlavně pro jeho nezapomenutelné slovní projevy mu už kdysi dali posluchači přezdívku *Vagina auricularis* – Ušatá píča. Ta přezdívka byla nomen omen a vystihovala všechno.

Právě probíhalo PŠM. Politické školení mužstva bylo absurdní zaměstnání, při němž blb – nedoučený sedlář s dělnickou školou práce, říkal studentům medicíny, jak mají chápat svět a co si mají myslet. Podplukovník Šourek se pohupoval v kolenou a bodře hovořil o věcech, jež jsme slyšeli tisíckrát, jež pro nás byly bezobsažným socialistickým folklórem a které se musely říkat, jako se na Vánoce musely zpívat koledy.

Komunističtí politici měli svá oblíbená slovíčka. Jeden říkal zemedělci, jiný demografie a jeden slovenský soudruh říkal (na vlastní uši jsem to slyšel): „Súdružky a súdružkovja, čo nás ich tu sme.“

Šourek hýřil těmito obraty jako nikdo jiný, čímž udržoval naši pozornost, protože to byla ukrutánská legrace. Politruk bral vlny smíchu jako projevy zájmu, a o to víc se do těch blábolů pokládal.

Seděl jsem mezi Muxínem a Igorem, zuby zaťaté do klubů ruky, abych se politrukovým verbálním výhřezům nechechtal nahlas. Právě se ke mně dostal papírek s úvahou, jak je možné, že Šourek může být taková píča. V očích mne zapálily slzy a říkal jsem si, že tohle varieté musí skončit průserem. Igor byl skloněný nad sešitem a čmáral na papír chlupatý kosočtverec s boltci a čárkou uprostřed. Tak tohle jsem zrovna teď vidět nepotřeboval. Bránice se mi nebezpečně zavlínila. Muxín vedle mne jen tlumeně hýkal do rukávu uniformy, oči zalité slzami. Po Husákově obrazu lezly

mouchy a dělaly mu stěhovavé pihy. Drcnul jsem loktem do Igora a upozornil ho na zamušeného mocnáře. Igorovi paralela došla, jen syknul, že jsem kokot, a skelně civěl do rohu, aby se nezačal řehtat. Šourek právě procítěně říkal, že když zemřel soudruh Gottwald, dostalo se hranické „akádě“ cti, že její frekventanti (slovo frekventanti mu dělalo potíže, takže to znělo jako trafikanti) pochodovali jako čestná jednotka za rakví dělnického prezidenta.

„Já jsem plakal, soudruzi, jako dítě,“ štkal pomalu ještě tenkrát. „A víte, proč jsem plakal?“ dorážel vlezlý politruk.

„Protože umřel Gottwald, že jo?“ zaznělo sarkasticky zezadu.

Prcek okamžitě zareagoval. „Jistě, soudruzi, to především, ale hlavně také proto, že jsem nesměl pochodovat, neboť jsem byl malý a ušatý,“ řekl upřímně a procítěně.

Rozpoutala se bouře kašle, smrkání a šoupání židlí. Cítil jsem, jak mi povolují svěrače močáku. „Sem se málem pochcal,“ zašeptal jsem. To už Muxín nevydržel, tloukl čelem do stolu a vydával vysoké hýkové zvuky.

Ideologická masáž po přestávce pokračovala exhumací Husa, Žižky a také Koziny a věrných Chodů, jež politruk hodil do jednoho pytle se soudruhy pohraničníky a jejich chrabrymi psy. Zdůraznil zlé, zdegenerované Habsburky, robotu, stávky textiláků a bosé děti dělníků se souchotinami. Jedno se mu muselo nechat – měl to dobře naučené, protože já jsem ty dětičky s modrýma nožkami a omrzlými lokýtky úplně viděl a bavit jsem se jako už dlouho ne.

U Fučíka se zdržel déle, protože Julda je Julda, a to se musí. Ovšem v knize *O zemi, kde zítra již znamená včera* píše Julius o vymoženostech, které v SSSR v jeho době stoprocentně neby-

ly, protože tam nebyly ani v sedmašedesátém, když jsme tudy s našima jeli autem na Krym – musím říct, že takovej svrab a neštovice jsem ještě neviděl, a to jsem byl předtím v Rumunsku! Takže jsem dospěl k názoru, že milý Julek nejspíš kecal. Se svým poznatkem jsem se svěřil klukům a chtěl jsem to Šourkovi předestříť jako vážnou hlodající pochybnost, ale kluci mi to nedovolili a do konce hodiny mi drželi ruce, abych se nemohl hlásit.

„Vo co, že teď vyrukuje s Rumcajsem, jak znárodnil Řáholec, a já se picnu,“ šeptal za mnou Zdenek Karl a už jsem zase nabíral. Bránice byla nastartovaná, stačilo málo. Na stole mi přistál lístek, na němž stálo: *Měl jsem kdysi velký šourek, ukous mi ho svině Mourek*. Lístek jsem posunul k Igorovi a jen jsem viděl, jak se mu opět rytmicky otřásají ramena jako šílenému swingaři stíženému choreou.

Zvážněl jsem, protože politruk začal mluvit o vyhlazení Lidic. Lidice a holokaust jsem nikdy nezlehčoval a fakt jsem nesnášel, když to dělal někdo jiný. Ostatní se také zklidnili. Jako pionýr jsem v dětství se stovkami dalších při výročí vyhlazení Lidic stál čestnou stráž u lidických hrobů a pozoroval, jak kolem mne omdlívají slabší povahy, které nevydržely půldenní martyrium na rozpálené ploše. Projevy a tyhle věci kolem Lidic jsem slyšel mockrát, takže jsem nečekal, že nám teď Šourek řekne něco převratně nového. To jsem se ovšem velmi mylil.

Politruk dramaticky drmolil mnohokrát omletý text: „Lidické děti byly nelidsky odtrženy od matek, matky byly zavlčeny do koncentračních táborů, kde jich většina zahynula, a muži byli postříleni u zdi Horákova statku. Kulkou nacistických vrahů zde zahynul: Vlastimil Horák, Jindřich Horák, Jan Horák, Evžen

Horák a další. Přežil pouze Josef Horák, který se ukryl v komíně, kde se zadusil!“

A to byl definitivní konec. Zavyl jsem a spadl ze židle. Na zemi jsem se svíjel smíchy bez ohledu na následky. Dostal jsem záchvat smíchu, který převzal vládu nad zdravým rozumem. Čím víc jsem se snažil přestat, tím víc jsem se smál. Ostatní se smáli taky, ale ne tolik a potom už se smáli mně, jak se zmítám po zemi jako kousnutej tarantulí, takže se pozornost politruka zákonitě upřela na mne. Konečně jsem se uklidnil a brunátný, připomočený a uslintaný jsem se vyškrábal na židli. Politruk mne zle probodával pohledem, který nevěstil nic dobrého. Čekal jsem, že si mne jako předsedu SSM zavolá o přestávce do kanclu a seřve mne, napomene nebo udělá kázání o tom, jak mám jít příkladem, ale nestalo se vůbec nic. Dál se usmíval, hlaholil a chytal mne stále za ruku blízko podpaží, což bylo velmi intimní a odporné.

Jestli se na to vykašlal, tak je dobrej a překvapil mě, pomyslel jsem si později a pustil to z hlavy. To jsem se ale šeredně spletl a už brzy jsem měl pochopit, že tihle lidé nezapomenou nikdy nic a ve správnou dobu použijí všechno, co na vás mají, jen aby vás dostali, kam potřebují.

Konec září byl sychravý – na rozcvičky v trenkách rozhodně. Upnuli jsme se k přísaze, kdy jsme po čtvrt roce měli vidět své blízké. Po přísaze jsme konečně měli mít dovoleno vyjít sami z kasáren a my se na tuhle banální samozřejmost těšili, jako se muklové těší na amnestii.

V politrukově kanceláři se topilo v kamnech (na našich cimrách se topit zatím nesmělo, protože ještě nebyla vojenská zima), takže tu bylo příjemně. Jinak byla v kamenných kasárnách zima jako v psírně.

„Soudruzi,“ spustil Šourek, „víte, co je to ASUT?“ Zatvářil se tajemně, jako by nám chtěl vyjevit tajemství svatého grálu. To slovo mi připomínalo jméno medvěda v sovětském cirkuse, ale po těch Lidicích jsem raději držel hubu. Lhostejně jsme s Igorem čekali, až z podplukovníka to velké tajemství vyleze.

„ASUT je, soudruzi, Armádní soutěž umělecké tvořivosti. Je potřeba založit uměleckou skupinu, která bude váš ročník reprezentovat v ústavním kole a možná postoupí i do kola posádkového. Před několika lety se desátník posluchač Krčma, působící před wojnou v souboru Lúcnica, probodoval s kozáčkem až do celarmádního finále, za což byl vyfotografován před bojovou zástavou a fotografie byla zaslána jeho rodičům do Trstenej.“

Pomyslel jsem si, že se v Trstenej nejspíš museli posrat radostí, a snažil jsem se funět kocovinou páchnoucí dech bokem. Na desce politrukova stolu se můj skřet svíjel smíchy a pištěl: „Tak páneček bude tančit kozáčka? Tos dopad, bejvalá ozdobo vodáckejch táborovejch ohňů!“

Den předtím byla zase chlastačka, na níž nám bratislavský dandy Jano Mojzes přispěl stokorunou (ocinko sú kultúrnym atašé v Grécku) a také nám vyjevil své sexuální preference: „Zoberiete muchu mäsiarku, len musíte dať pozor, aby ste ju nepomliaždili. Odtrhnete jej krídla, ľahnete si do vane na chrbát a len stoporený kokot necháte trčať z vody. Muchu dáte na žalud' a ona tam dupká nôžkami hore-dole ako po voľajakom ostrovčeku, a to je

naozaj bohovské. Keď sa urobíte a zadarí sa, mucha vystrelí s tým semenom hore ako Remek v požičanej rakete. Len škoda, že tuná máme iba sprchy.“

Mrknul jsem, co na to Igor. Tvářil se, jako by měl v hubě jedovatou stonožku. „Ty vole, eštěže nejsme z Bratislavy,“ vydechnul a spláchnul ten Mojzesův fujtajbl lokem vodky.

Podplukas nadšeně pokračoval: „Vyberete někoho a pokud možno i sami se zapojte do přípravy na ASUT. Za tímto účelem jste omluveni z výcviku a ti, co se ASUTu zúčastní, budou z výcviku omluveni až do soutěže. Ostatní posluchači dnes poběží v plynové masce šest kilometrů. Odchod!“ zavelel a vrátil se k *Rudému právu*, odkud vystříhoval články o boji s myšmi během sklizně zrna a připichoval si je na nástěnku, která zabírala polovinu stěny kanceláře a na níž byl patrný vývoj od vláčení přes setí až po extatický žňový orgasmus.

„Já se do ASUTu zapojím tak, že se nyní odeberu do kumbálu na smetáky a lehnu si na čistý hadry, a jestli tam nebudou, tak ulehnu na špinavý a schrupnu si,“ konstatoval Igor.

Rozhodně to byla spíše vidina ulejkvy z běhu, protože zrychlený přesun v masce byl fakt zručný, než touha umělecky tvořit, jež nám pomohla snadno přesvědčit harmonikáře Kopra z Jemnice a slušně mečícího zpěváka jihočeských odrhovaček Slávu Krejčího, aby s námi začali nacvičovat na vystoupení. Igor řekl, že bude organizátor, protože zpívat neumí, ale z výcviku se rozhodně hodlá ulejt.

Naladil jsem kytaru podle Koprovy harmoniky a začali jsme s nácvikem. Sovětská píseň *Barguzín* měla jednoduchou chytlavou melodii. Kdyby ji zpíval někdo jiný, snad by se dala i poslou-

chat, ale v našem podání to bylo pro muzikální ucho akustické trauma. Při hraní jsem totiž nebyl schopen oprostít se od zažitého country stylu a trumfoval jsem se s ječící Koprovou harmonikou. Do toho menšíkovsky mečel hospodským hlasem Sláva. Jelikož jsme produkovali nad armou, zastavil se občas někdo z kluků, jdoucích si sem pro cigára, případně smlsnout rohlík s kremžskou hořčicí, protože to bylo zhruba všechno, co v kvelbu dědek (kromě hektolitrů pitralonu) měl.

Muxín nás chvílku poslouchal, pak zakroutil hlavou a řekl, že raději poběží v plynový masce až do Brna, jen když to už nikdy neuslyší. Na skok se zastavil i cynický zástupce velitele. Poslouchal, pokuřoval a nakonec řekl, že by se vsadil, že slyší *Na břehu Blanice* štrejchnutou *Bednou od whisky*, ale zpívanou rusky. „Už vám chybí jen chromej slepec s flašinetem a vopící a je to hotový,“ konstatoval zděšeně.

„To nic není,“ řekl suše Igor. „Vzhledem k tomu, že je na vás na první pohled patrný, že jste estét, nechte si od Mojzese vyprávět o masačkách, a to budete teprve zírat. S tím kdyby Jano vystoupil na ASUTu, tak by na to komise do smrti nezapomněla a možná by se dostal i do moskevského finále, protože tam si na práci se zvířatama potrpěj.“ Zástupce pochybovačně zavrtěl hlavou, ale Igor v něm probudil zvědavost, takže se vydal hledat Mojzese.

Cvičili jsme pilně místo výcviku, a přišli jsme tím pádem o kopání „tankovej pasce“ pod velením doopravdického majora tankového vojska z Žižkových kasáren. Údajně to byla velká prdel, protože chudák to bral na rozdíl od posluchačů nesmírně vážně a řval na kluky tak, že ke konci zaměstnání už jen sípal. Druhá četa totiž po celodenní usilovné práci vyhloubila jamku, kam by